

XVII – PEPE TOXO, O CICLISTA

O meu é erguerme cedo á mañá e, nada máis saír da cama, mirar a predición meteorolóxica. Atendo, ademais de ao vento, para saber que día me agarda, á temperatura, para decidir que camisola poñer; e á humidade, para calcular as posibilidades de mollarse e vestir o chubasqueiro. O meu, repítoche, son as batallas incruentas, loitar contra o aire, resistir o frío e a chuvia, as inclemencias todas do tempo.

A miña paixón, como se non existise máis nada no mundo, é enfrontarme aos portos máis longos e ás ramplas coas porcentaxes máis duras ante a mirada indolente dos arnais e as lagartas que me observan asolladas dende as pedras; saír a esfolar o corpo e volver coas pernas doentes e o ánimo domado. Mellor non preguntes, non podería dicirche por que o fago. Non sei se estou posuído dende neno por algún demanchiño, poida que fose o caxancrán, que entrou en min durante un soño e agora non me deixa acougar. Coido que debe ser el o culpábel, o responsábel de que ande todo o día a dar pedais e a me facer preguntas.

Paso a vida de aquí para alá dacabalo da bicicleta e coñezo até a última estrada e o máis recóndito recuncho en moitos quilómetros á redonda. Direiche o que vexo dende a miña montura, direicho, aínda que ti xa o saibas: piñeiros e eucaliptos, plantacións e plantacións de eucaliptos enchendo os montes que aínda non arderon, fendidas nos máis dos sitios por devasas contra o lume; pistas forestais por todas partes malia non saberse cara a onde levan; canteiras crebando a terra; tendido eléctrico a esgalla; os fumes das térmicas, que se ven dende o alto dos montes e mesmo de moitos lugares da costa; e agora, por se fose pouco, ducias, centos de muíños de vento espallados polos cumios, a febre esta dos eólicos, que os temos até na cunca do caldo, en lugares onde xa antes chegaran as antenas e os repetidores da televisión; e tamén moreas de cinza e troncos abrasados amolando a paisaxe e a mirada. Non consigo sosegar o desacougo nin ao volver á casa,

cando regreso pola estrada da costa e me reciben, dende moitos quilómetros antes de chegar, as ducias de guindastres que dominan a liña do ceo da vila.

Animismo. A min, se digo a verdade, o animismo, a crenza de que os obxectos da natureza puidesen posuír algún xeito de espírito, sempre me pareceu unha solemne parvada. Son incrédulo por natureza. Crer non creo, como coas meigas, pero o certo é que ás veces, cando chego até estes lugares, sinto unha dor nos adentros, como se os esqueletos calcinados das árbores se comunicasen comigo dalgún xeito e me infundisen este estado de ánimo apático, esta canseira que levo logo de volta ás costas e fai que cada pedalada me custe tal esforzo que o camiño á casa, aínda sendo chairo e a mor das veces impulsado polo vento do nordés, me pareza un auténtico porto de primeira categoría.

Non sei de que me vale ser consciente de tantas cousas. Cantas veces creo que me fago máis preguntas das necesarias. Cómo evitar o pensamento, cando os quilómetros e o cansazo se instalan no corpo, de que o mundo é unha selva ateigada de alimañas, cos raposos pendentes das súas comenencias e os lobicáns á espreita de saciarse de carne. Pensar faime sentir vello e inútil. Que podería facer eu, pregúntome, sen poder evitalo. Contra que combater e contra que facelo primeiro? Son de natural pacífico. Xamais diría que hai que afiar os fociños e comezar a rabenar pescozos; o tempo das revolucións quedou atrás. Síntome cómplice por non comprometerme, refuxiado

nesta falsa inocencia. Sinto que xa nin sequera son capaz de indignarme; coa capacidade de sentir noxo adormecida. Onde quedaron os soños? Esmoreceron nalgures sen que chegara a decatarme; cando o fixen, cando recordei que algún día os tivera... morreran. O que acontece é que no fondo son un covarde. Gasto as forzas en subir e baixar portos, en procurar ir máis rápido e en chegar máis lonxe. Moi épico o asunto! Quizais o máis fácil sexa precisamente o que fago: crer que a miña actitude é a correcta pero, na realidade, abaixar a cabeza cara ao guiador e darlles aos pedais. Mellor pecho a boca...

... Calo. Tan só calo e miro para abaixo, cara ás rodas e o asfalto. Si, mellor calo e doulles aos pedais; vaise facer noite no camiño e non vou dar chegado nin para a cea.